

5. Chương 05

Màn biểu diễn thứ hai của Quý ròm còn rùng rợn ly kỳ hơn nữa.

- Quý ông quý bà hãy nhìn kỹ đây!

Vừa nói Quý ròm vừa chìa ngón trỏ tay phải ra phía trước.

- Có thấy gì không? - Nó hỏi.

Bọn nhóc nhìn sững vào ngón tay của nhà ảo thuật:

- Thấy.

- Thấy gì?

- Thấy... ngón tay.

Quý ròm hừ giọng:

- Thấy ngón tay thì nói làm gì! Chứ chả lẽ đó là... ngón chân?

Vẻ phật ý của Quý ròm khiến bọn nhóc ngơ ngác. Chúng chả hiểu nhà ảo thuật muốn gì.

Quý ròm lại đằng hắng:

- Quý ông quý bà cố nhìn kỹ đi! Trên ngón tay có gì không?

- Có gì là có gì? - Nhiều cái miệng nhao nhao.

Quý ròm lạnh lùng:

- Có thấy máu không?

Nghe đến máu, bọn nhóc bỗng dừng rụt cổ lại:

- Máu ư? Không, không thấy!

Quý ròm nhếch mép:

- Nhưng bây giờ thì quý ông quý bà sẽ thấy!

Nói xong, Quý ròm thò tay vào ngăn bàn lấy ra một con dao găm. Nó huơ huơ con dao trong không khí:

- Tôi sẽ dùng con dao này cắt ngón tay mình chơi!

Bọn nhóc trố mắt nhìn con dao, đứa nào đứa nấy trống ngực đập thình thịch. Một đứa run rẩy hỏi:

- Cắt đứt lìa ngón tay ra luôn ư?

- Chả cần phải cắt đứt lìa làm gì? - Quý ròm vừa đáp vừa rửa thầm - Chỉ cắt tí xíu đủ để chảy máu thôi!

Nghe vậy, bọn nhóc đồng loạt thở phào. Mặc dù bấm bụng bỏ tiền mua vé cốt để xem những trò kỳ bí, không đứa nào muốn nhìn thấy ngón tay của nhà ảo thuật bị cắt bỏ một cách thương tâm. Nhưng dù đã được nhà ảo thuật cho biết trước là chỉ cắt một tí tẹo trên đầu ngón tay thôi, khi Quý ròm bắt đầu kê ngón tay vào lưỡi dao, mặt mày bọn nhóc cứ đuối ra vì xúc động và vì sợ hãi. Bọn con gái thì thét lên the thé và nhắm tịt mắt lại.

Tiểu Long mở mắt thao láo, tay áp lên ngực. Nó chưa thấy bạn nó diễn trò này lần nào.

Quý ròm có vẻ thích thú trước vẻ mặt căng thẳng của bọn nhóc. Nó liếc mạnh lưỡi dao lên ngón tay kêu đánh "soẹt" một cái rồi thản nhiên giơ ngón tay lên:

- Xong rồi! Nhìn đây!

Bọn nhóc nhìn lên, đứa nào cũng cố mở căng mắt để nhìn thật rõ ngón tay của nhà ảo thuật. Quả nhiên có một vết máu trên đầu ngón tay của Quý ròm. Dưới ánh đèn nhờ nhờ, vết máu như đang thắm lại. Không khí trong phòng bỗng chốc như đông lại. Dường như tất cả bọn nhóc đều nín thở.

Mãi một lúc, có tiếng con gái kêu lên:

- Eo ơi, kinh quá!

- Chẳng có gì gọi là kinh cả! - Quý ròm nhún vai - Bây giờ tôi sẽ dùng ngón tay này để vẽ tranh.

Dùng tay trái xoay tấm bìa cứng trên bàn lại, Quý ròm chìa ngón tay dẫm máu vẽ lên đó hình con bướm. Đầu ngón tay nó vạch đến đâu, những nét đỏ thắm hiện ra đến đó khiến bọn nhóc cứ há mồm ra và tự động nhích gần lại chiếc bàn lúc nào không hay.

Màn ảo thuật "lấy máu vẽ tranh" của Quý ròm đã thực sự hấp hồn khán giả. Bọn nhóc sững sờ đến mức khi thấy Quý ròm cất tấm bìa và đang loay hoay sắp xếp dụng cụ chuẩn bị cho màn diễn tiếp theo, ba bốn đứa đã tranh nhau nhắc nhở:

- Kiểm bông băng buộc ngón tay lại đã!

Vẻ lo lắng chân thành của tụi nhóc khiến Quý ròm dở khóc dở cười. Dĩ nhiên nhà ảo thuật của chúng ta đại gì cắt tay mình. Mà máu đỏ vừa rồi chẳng qua chỉ là phản ứng của sắt clorua bôi trên ngón tay với dung dịch kali thioxynat đã được phủ trên lưỡi dao và trên tấm bìa từ trước. Nhưng để cho bọn nhóc khỏi nghi ngờ, Quý ròm vẫn quay lại phía Tiểu Long, vờ ra lệnh:

- Lấy thuốc đỏ và bông băng mau! Tao đã nghe đau đau rồi đấy!

Vừa nói nó vừa tặc lưỡi ra vẻ vết thương đã bắt đầu hành hạ.

Sau khi đã xúc thuốc và quấn một cục băng trắng toát, to sụ nơi đầu ngón tay, Quý ròm bắt đầu màn trình diễn thứ ba.

Lần này, đồ nghề của nó chỉ có một cái túi treo. Trên bàn là một bình nước và một chiếc cốc.

Cũng như màn thứ nhất, trước khi vào cuộc, nhà ảo thuật đi một đường giới thiệu "đại ý" và "xuất xứ":

- Thưa quý ông quý bà, sở dĩ tôi biết được bí quyết "biến nước thành lửa" này là do một anh bạn truyền thụ lại. Anh bạn tôi là một nhà đi biển. Sau nhiều chuyến vượt đại dương thành công, một ngày kia chẳng may chiếc tàu của anh bị một cơn bão lớn đánh tan thành từng mảnh...

Quý ròm ngừng lại một vài giây đúng theo "bài bản" rồi mới đảo mắt nhìn khắp lượt khán giả, thủng thẳng tiếp:

- Khi rơi xuống biển, anh may mắn vớ được một tấm ván, nhờ vậy anh thoát chết. Nhưng anh chỉ thoát cái chết trước mắt, còn cái chết từ từ vẫn đang chờ đợi anh. Lênh đênh trên biển cả mênh mông, hàng ngày anh có thể bắt cá sống ăn cầm hơi nhưng cái lạnh ban đêm trên biển dần dần đánh quỵ anh. Cho đến khi anh không thể chịu đựng hơn được nữa, chỉ còn chờ thần chết tới rước đi, tâm linh anh tự nhiên sáng suốt và anh chợt nghĩ ra một bí quyết có thể biến nước thành lửa. Nhờ bí quyết này, từ hôm đó anh có thể nướng cá để ăn và nhất là đã có thể chống chọi lại cái lạnh chết người giữa đại dương để bình tĩnh chờ tàu đến cứu. Sau khi thoát được về đất liền, anh tình cờ gặp tôi và chỉ cho tôi cái bí quyết thần kỳ đó. Bây giờ quý ông quý bà hãy xem đây!

Quý ròm cầm chiếc bình lên từ từ rót nước ra cốc. Và trước những cặp mắt hau háu đang chăm chú kia, nó bưng cốc nước uống một hớp:

- Quý ông quý bà thấy đấy! Đây là nước! Tôi vừa mới uống!

- Cho uống một hớp coi nào! - Một ông nhóc háo hức nài nỉ.

Quý ròm hơi cau mày nhưng nó vẫn bước lại trao chiếc cốc cho tay khán giả "phá đám" kia:

- Uống một tợp nhỏ thôi đấy nhé!

Được nhà ảo thuật cho uống "nước phép" quả là một đặc ân! Ông nhóc mừng rơn, cầm chiếc cốc bằng hai tay một cách kính cẩn và rụt rè nhấp môi vào miệng cốc.

Chả biết ông nhóc đã uống được tẹo nước nào vào bụng chưa, chỉ thấy khi nó vừa chạm môi vào cốc, nhà ảo thuật đã thò tay giật phắt chiếc cốc:

- Uống thế đủ rồi! Muốn uống nữa thì về nhà mà uống!

Hành động thô bạo của Quý ròm chẳng khiến vị khán giả may mắn kia phật lòng tí ti nào. Nó chép miệng, vẻ thỏa mãn:

- Quả là nước thật! Uống cứ mát cả ruột!

Quý ròm vội vàng nắm ngay lấy cơ hội:

- Quý ông quý bà đã nghe rõ cả rồi đấy nhé! Đây là nước chứ chẳng phải xăng dầu gì sắt!

Rồi vẫn cầm chiếc cốc trên tay, nó bước lại chỗ túi treo, cao giọng:

- Bây giờ thì quý ông quý bà hãy nhìn đây!

Vừa nói Quý ròm vừa từ từ giơ cao chiếc cốc.

Như bị một sức mạnh vô hình thu hút, bọn nhóc chen nhau dồn tới trước, xúm xít quanh chiếc bàn, mắt đứa nào đứa nấy căng hết cỡ.

Quý ròm lệ làng nghiêng cốc và thoát một cái, dốc hết chỗ nước còn lại vào túi. Ngay từ khắc, từ trong túi một ngọn lửa phục lên và bốc cao gần cả thước, sáng rỡ, chói lòa. Căn phòng đột ngột rực lên như bốc cháy.

Mặc dù đã đề phòng từ trước, bọn nhóc vẫn kinh hoàng. Cả bọn hét lên be be và quính quít lùi lại. Trong khi nhốn nháo xô đẩy nhau, chúng hất đổ cả chiếc bàn khiến chiếc bình rơi xuống đất vỡ loảng xoảng.

Trong khi Tiểu Long đang luống cuống chưa biết xoay xở ra sao thì Quý ròm đã nhảy xổ lại, gầm lên:

- Ngồi cả xuống! Tụi mày làm trò ngu ngốc gì thế?

Đang cơn điên tiết, nhà ảo thuật của chúng ta chẳng buồn gọi khán giả của mình là "quý ông quý bà" theo đúng phép lịch sự như khi nãy nữa

Nhưng mặc dù cho Quý ròm gầm hét, bọn nhóc vẫn đứng trơ ra, có vẻ như sự sợ hãi đã đóng đinh bọn chúng xuống đất. Vẻ kinh khiếp mỗi lúc một hiện rõ trên mặt bọn nhóc khiến Quý ròm rất đổi ngạc nhiên. Nó quay phắt lại và điếng người khi thấy tấm drap treo trên tường đang bắt đầu bén lửa.

Hóa ra khi chiếc bàn ngã xuống, nó đã hất đổ và làm vỡ cả bình ête êtylic thừa đặt hờ hững trên thùng các-tông kế đó. Ête êtylic vốn là chất dễ gây cháy. Đó chính là chất mà Quý ròm đã đổ và túi treo cùng với kali để biểu diễn trò "biến nước thành lửa".

Vừa rồi ête văng ra, bắn vào tấm drap và lập tức bắt lửa từ túi treo.

Lúc này Tiểu Long cũng vừa phát hiện ra đốm lửa trên tấm drap. Liếc vội Quý ròm, thấy bạn mình mặt mày tái mét, nó hiểu ngay đó là cháy thật chứ không phải ảo thuật gì sất, liền nhảy chồm chồm:

- Nước, nước! Đưa nào chạy đi lấy nước, lẹ lên!

Một ông nhóc dợm chân định chạy, Quý ròm đã đưa tay cản lại:

- Không được! Tạt nước nguy hiểm lắm!

Nhà ảo thuật sợ chất kali còn rơi rớt đâu đó sẽ tỏa hydro khi gặp nước, và như vậy chẳng khác gì đổ thêm dầu vào lửa.

- Vậy thì lấy mền phủ lên! - Một đứa nói.

Quý ròm càng lúng túng. Lấy mền phủ lên chắc chắn sẽ dập tắt được lửa, nhưng đợi đến khi được tấm mền từ phòng ngủ qua đây, tấm drap của anh Vũ lúc ấy hẳn đã ra tro.

Đang bồn chồn vô kế khả thi, mắt Quý ròm chợt sáng lên. Nó "à" một tiếng và nhảy phóc tới trước, cầm tấm drap bậm môi giật mạnh.

Các mép drap tuột khỏi móc, rơi ngay xuống đất. Quý ròm cúi xuống, lẹ làng cuộn tròn tấm drap lại, "nhốt" cả ngọn lửa vừa bén vào trong rồi sắp người đè lên trên.

Cách xử trí sáng suốt và kịp thời của Quý ròm khiến cuộc hỏa hoạn vừa mới chớm đã nhanh chóng bị dập tắt. Lúc này ngọn lửa đằng túi treo cũng đã tắt ngóm.

Bọn nhóc sau khi hoàn hồn, liền cất tiếng hò reo và ủa lại tìm cách giúp đỡ Quý ròm bằng cách tranh nhau đè lên cái thân hình còm nhom của nhà ảo thuật khốn khổ.

Cuộc viện trợ muộn màng này chẳng có ý nghĩa gì thiết thực ngoài việc làm nhà ảo thuật nghệt thở đến nỗi phải gắt om lên:

- Thôi, thôi! Tụi mày giải tán đi cho tao nhờ!

Trong khi bọn nhóc lục tục ngồi dậy và ngơ ngác nhìn nhau, không biết Quý ròm nói thật hay nói đùa thì ngoài cửa phòng đột ngột có tiếng hỏi:

- Cái gì âm âm trong này thế?

Nghe tiếng bà, Quý ròm điếng hồn. Nó ôm tấm drap lồm cồm ngồi dậy. Còn bọn nhóc thì không đợi giục đến lần thứ hai, nối đuôi nhau lồm lét chuồn ra cửa.

- Ôi, còn cái gì đây nữa? - Bà la lên khi nhìn thấy chiếc bàn ngã chổng kênh và các mảnh bình vỡ đang tung tóe trên nền nhà.

Lúc này bà đã bước hẳn vào phòng, đứng đối diện với Tiểu Long và Quý ròm.

Tiểu Long nhìn bà, giọng lo lắng:

- Đây là do bọn nhóc làm ngã!

Bà khẽ lắc đầu:

- Thật cứ hệt như giặc cướp mới vào nhà!

Rồi bà chép miệng bảo Tiểu Long:

- Cháu dựng chiếc bàn lên đi! Rồi lấy chổi gom những mảnh vỡ lại! Kiểu này không khéo què chân cả lũ!

Nghe vậy, Tiểu Long thở phào nhẹ nhõm. Nó bước lại dựng chiếc bàn dậy rồi lật đặt co giò phóng xuống bếp. Trong khi đó, Quý ròm vẫn đứng đực tại chỗ, tay ôm khư khư tấm drap trước bụng.

Bà chìa tay về phía nó:

- Đưa đây bà đi giặt! Còn tiếc gì mà chưa chịu buông ra!

Quý ròm vẫn không nhúc nhích. Nó ngần ngừ:

- Nhưng đây không phải là tấm drap khi này!

Bà hừ mũi:

- Cháu đừng có bướng! Chẳng phải tấm drap khi này thì là tấm drap nào?

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Nó là tấm drap khi này, nhưng bây giờ nó khác rồi!

- Khác là sao? - Bà hỏi, chẳng hiểu cháu mình muốn nói gì.

Quý ròm chớp mắt. Nó lưỡng lự một thoáng rồi mím môi giữ mạnh tấm drap trên tay cho nó trải ra:

- Khác là như thế này này!

- Chúa ơi! - Vừa nhìn thấy cái lỗ thủng nám đen, xấu xí nằm ngay giữa tấm drap, bà sững sốt kêu lên - Cháu làm sao mà nó lại ra hình thù thế này hở cháu?

- Cháu chẳng làm sao cả! Cháu chỉ lỡ tay thôi! - Quý ròm vừa nói vừa khịt khịt mũi.

- Hừ, lỡ tay! Lỡ tay cái tổ mẹ mày!

Thỉnh thoảng bà hay nói "tổ mẹ mày". Khi đó, không phải bà giận dữ, mà bà đang lo lắng. Như lúc này, bà đang lo Quý ròm sẽ không thoát khỏi đòn trừng phạt của anh Vũ - cái thằng Vũ cộc tính, như bà vẫn nghĩ.

Thấy bà lộ vẻ dăm chiêu, Quý ròm biết ngay là bà đang tính kế gỡ tội cho mình. Bụng mừng rơn, nó ngậm chặt miệng, cố giữ yên lặng cho bà "làm việc".

- Thôi, được rồi, cháu cứ đưa đây! - Cuối cùng, bà nói - Bà sẽ bảo với anh Vũ của cháu là tấm drap này do bà làm cháy!

- Bà ư? - Quý ròm tròn mắt.

- Chứ chẳng lẽ lại là cháu?

- Nhưng bà làm cháy thế nào được? - Quý ròm nhìn bà ái ngại.

- Sao lại chẳng được! - Bà nhún vai- Bà sẽ bảo là bà lôi tấm drap ra ủi. Và trong lúc lơ đãng, bà quên nhắc bàn ủi lên. Thế là...

Bà ngừng lại, khẽ tặc tặc lưỡi và nhẹ nhàng đón lấy tấm drap trên tay Quý ròm rồi lặng lẽ bước ra khỏi phòng.

Một lát, Tiểu Long lại xuất hiện với chiếc chổi trên tay.

- Bà mày đem tấm drap đi đâu đấy? - Nó bước lại gần Quý ròm, hồi hộp hỏi.

- Bà tao đem đi giặt.

Tiểu Long vẫn chưa hết thấp thỏm. Nó liếm môi:

- Thế bà mày đã biết tấm drap bị cháy chưa?

- Biết rồi.

Tiểu Long nín thở:

- Thế bà mày nói sao?

- Bà tao bảo đó là chuyện vặt, ai mà chẳng có lần làm cháy drap!

Tiểu Long gật gật đầu. Bây giờ thì nó có thể hoàn toàn yên tâm nghĩ đến chuyện dọn dẹp. Nó bước ra giữa phòng, dọ dẫm từng bước một vừa cúi lom khom vừa thận trọng đưa từng nhát chổi.

Trong thoáng mắt, những mảnh chai lọ vỡ được gom lại một chỗ. Tiểu Long dồn tất cả vào chiếc ki nhựa rồi đem đổ vào thùng rác đặt trước hiên.

Đâu đó xong xuôi, nó vỗ vai Quý ròm:

- Tao về.

Rồi móc ra một xấp giấy bạc đặt lên bàn, Tiểu Long hắng giọng:

- Mày giữ đi!

- Tao giữ tiền làm gì? - Quý ròm khẽ kêu lên.

Tiểu Long điềm nhiên:

- Theo tao, mày cần phải mua lại một tấm drap mới!

- Đừng có điên! Chuyện đó đã có bà tao lo rồi!

Quý ròm gạt phắt. Vừa nói nó vừa cầm xấp tiền nhét vào túi áo bạn:

- Mày phải cất kỹ chỗ tiền này! Không phải vì mày mà vì nhỏ Oanh! Hiếu chưa, đồ ngốc!

Rồi không để Tiểu Long kịp nói tiếng nào. Quý ròm mím môi đẩy thẳng bạn to đùng ra khỏi phòng và nhanh tay đóng sập cửa lại.